

RÓMAI LEVÉL II/1. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távol-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Ez az első találkozásunk a négy alkalomból álló sorozaton belül, amikor a Római levél 9., 10. és 11. részét fogjuk tanulmányozni. Szisztematikusan végigmegyünk ezeken a fejezeteken, kaptok róla egy vázlatot, ami megkönnyíti a tanítás követését, ezenkívül legyen előttetek kinyitva a Biblia, ha lehetséges. Ennek a négy alkalomnak a címe: Izrael és az egyház sorsa. A központi gondolat Isten szuverén volta és kegyelme, amely az ő választásán keresztül nyilvánul meg. Szeretném megismételni ezeket a szavakat, mert rendkívül fontosak. Isten szuverén volta és kegyelme, amely az ő választásán keresztül nyilvánul meg. Ezek az Újszövetség nagy központi igazságai, de megfigyeléseim szerint csak nagyon kevés mai keresztény érti ezek igazi jelentőségét. Van itt egy széles szakadék a mai keresztények felfogásában és megértésében. ha szabad egy kis összehasonlítást tennem: az egyház nagy része olyan, mint a csillagászat volt Kopernikusz előtt, amikor az emberek még azt hitték, hogy a Nap kering a Föld körül. Emlékeztek, ekkor lezajlott egy intellektuális és vallási forradalom, mielőtt ki lehetett volna jelteni, hogy a Föld kering a Nap körül. Korábban az emberek világnézete geocentrikus volt. Ezért voltak olyan területek, amelyeket nem tudtak megfelelő módon felmérni vagy megérteni.

Miért mondom ezt? Azért, mert szerintem sok emberben emberközpontú kép él Istenről. Úgy tekintenek Jézus Krisztusra, mint aki valamilyen módon körülöttünk kering, kielégíti a szükségleteinket, válaszol az imádságainkra, és teljesíti az akaratunkat. Ez egy teljesen eltorzított kép Istenről. Hála Istennek, Jézus valóban ott ül a trónon, válaszol az imádságainkra, gondoskodik rólunk, szeret minket és törődik velünk, de nem mi vagyunk a középpontban. Jézus Krisztus a Nap, és a mi kicsi földünk körülötte kering. És ha őt helyezitek a kép középpontjába, sok minden magától a helyére kerül, amit korábban nem tudtatok pontosan megérteni, amikor még önközpontú világképben gondolkodtatok. Rászántam egy kevés időt a „szuverenitás” szó jelentésének meghatározására. A mai keresztények ezt a szót sem használják túl gyakran. Az én meghatározásom a szuverenitásra, ami egy igen egyszerű, gyakorlatias meghatározás, így hangzik: Isten azt tesz, amit akar, amikor akarja, úgy, ahogyan akarja, és senkinek a hozzájárulását nem kéri ki. Jobb lesz, elmondom még egyszer. Azt hiszem, sok keresztény úgy gondolja, Istennek ki kell kérnie az ő hozzájárulásukat ahhoz, hogy valamit tegyen az életükben. A következőt jelenti a szuverenitás. Vizsgáljátok meg, mit jelent ez a számotokra. Isten azt tesz, amit akar, amikor akarja, úgy, ahogyan akarja, és nem kéri ki a hozzájárulásomat, és tőled sem kér engedélyt.

Létezik egy ezzel ellentétes filozófia, ami egyfajta vallássá vált, ami igen elterjedt mai társadalmunkban. Ezt humanizmusnak nevezik. A humanizmus az embert helyezi a középpontba. Ha Isten tesz valamit, akkor előbb meg kell szerezni a jóváhagyásunkat. És ha mi nem járulunk hozzá, akkor Isten azt nem teheti meg. Ez a filozófia korántsem új. Én valójában hivatásos filozófus vagyok. Sok éven keresztül tanulmányoztam a görög filozófiát és más filozófiákat. Olyan képesítem van, hogy akár egyetemen is taníthatok. És ha visszamegyünk kb. Krisztus előtt 600-ra, az első görög filozófushoz, akitől van bármilyen feljegyzett tanítás, bár nincs sok, de a legrövidebb és legszánalmasabb mondása ez volt: Az ember mindennek a mértéke. Hérakleitosznak hívták. Ez a legtökéletesebb humanizmus. Nincs tehát ebben semmi új, csak éppen újból a felszínre került. Van tehát két ellentétes nézet a világról és az életről. A biblikus nézet, ami Isten-központú, minden Istennel kezdődik és végződik, és van a humanista nézet, amely beszívárgott az egyházba, méghozzá igen széles körben. Ezen nézet szerint Istennek szüksége van az engedélyünkre, mielőtt bármit is tehetne. És ha nekünk nem tetszik az, amit tenni akar, akkor nem adunk rá engedélyt. Nem tudom, mit jelent Isten számára ez a hozzáállás.

Kiválasztottam számos kulcsfontosságú igeverset ezekből a fejezetekből, a 9., 10. és 11. fejezetből, amelyek tartalmazzák a legfontosabb témákat. Ha ott van előtted a vázlat, ez a 7. oldalon található, gyorsan végignézzük ezeket a verseket. Róma 9:11. „...*de hogy az Istennek kiválasztáson alapuló elhatározása érvényesüljön, ne a cselekedetek alapján, hanem az elhívó akarata szerint...*” Ezt jelenti Isten szuverén volta. Azért történt meg, mert Isten úgy döntött. És Isten nem azért dönt valahogyan, mert megérdemeljük, vagy megszolgáltuk, hanem azért, mert így döntött. Felteszek egy kérdést: rá meritek bízni Istenre a választást? Nagyon fontos személyes kérdés. Szeretném szemléltetni, mennyire fontosnak tartom ezt a kérdést. Körülbelül tizenöt évvel ezelőtt Isten hazaszólította első feleségemet, Lydiát, miután csaknem harminc évig éltünk boldog házasságban és szolgáltuk együtt az Urat. Ez volt a legfájdalmasabb élmény, amelyet életem során valaha is átéltem. Amikor a legnagyobb gyászban éltem, Jób szavaira gondoltam, amikor ezt mondta: Az Úr adta, és az Úr elvette. A Szent Szellem ezt a kérdést szegezte nekem: Ha bízol Istenben, amikor ő ad, akkor is bízol benne, amikor elvesz? Megértettem, hogy teljesen logikátlan dolog csak akkor bízni Istenben, amikor ő ad, de amikor elvesz, akkor nem. Ha azt elhittem, hogy a legjobbat kaptam tőle Lydiában, akkor azt is el kell hinnem, hogy amikor elvette őt, amikor eljött az ideje, akkor is a legjobbat tette velem. Tudom, hogy mások is átéltek már gyászt. Amikor özvegyek felé szolgállok, ezt mindig különösen kihangsúlyozom. Talán nektek is fel kell tennetek magatoknak ezt a kérdést. Bízom-e Istenben? Bízom-e a választásában? Bízom-e az ő idejében? Amikor eljön az a pillanat, amikor el kell döntenetek, hogy bíztok-e benne, sokkal békésebb emberek lesztek.

A második kulcsfontosságú igevers a Róma 9:16. „*Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.*” Végeredményben nem a mi erőfeszítésünk számít. Nem is a képességeink, hanem Isten könyörülete. Érzek bennetek valamiféle csöndet ebben a pillanatban. Azt hiszem, vannak itt olyanok, akik soha nem néztek szembe ezzel a kérdéssel, hogy a végeredmény, ami igazán számít az életetekben, nem a saját erőfeszítéseitektől vagy ügyességetektől függ, hanem Isten könyörületességétől. Azt hiszem, ez nagyon jó, mert sokkal inkább megbízhatunk Isten könyörületességében, mint a saját képességeinkben. A harmadik ige: Krisztus a törvény vége, mindenkinek igazságára, aki hisz. Sokan nagyon jól ismerik ezt az ígét, de nagyon sok keresztény valójában soha nem alkalmazta ezt a saját vallásos életére, és még mindig abban bízik, hogy fel kell állítani egy sor szabályt ahhoz, hogy igaz lehessen Isten előtt. De ez nem működik. Már jártam ebben az előadóteremben, ha jól emlékszem, 2-3 évvel ezelőtt, és beszéltem ezekről a kérdésekről, és anélkül, hogy

nagyobb jelentőséget tulajdonítottam volna ennek a megjegyzésnek, azt mondtam, hogy a kereszténység természetesen nem egy sor szabály betartásából áll. Láttam a velem szemben ülők arcát, és döbbenet néztek rám. Azt hiszem, kevésbé döbbenek volna meg, ha azt mondom, hogy nincs Isten. De a kereszténység nem egy sor szabályból áll. Hanem miből? Ez már egy másik kérdés.

Róma 10:9. *„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.”* Ez a legfontosabb információ, amelyre életed folyamán valaha is szükséged lesz. Hogyan tudok üdvözülni? Itt van a válasz. Aztán Róma 11:5, ez is a mai témánkhöz kapcsolódik: *„...most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint...”* Egy másik angol, szöveghibb fordítás: a kegyelem választása szerint. Itt is azt látjuk, hogy minden Isten kegyelmétől és választásától függ. 11. rész, 22. A mai egyháznak kétségbeejtő szüksége van ezekre a szavakra. *„Lásd meg tehát Isten jóságát és keménységét: azok iránt, akik elestek, keménységét, irántad pedig jóságát, ha megmaradsz ebben a jóságban, mert különben te is kivágatol.”* Sok prédikáció csak Isten jóságáról szól. De Istennek van egy másik oldala is, a keménysége. Az a mód, ahogyan Istenhez viszonyulunk, azt is meghatározza, hogy Istennek melyik oldalát látjuk. Aztán Róma 11:29. *„Hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlan.”* Ha Isten ad valamit, azt soha nem veszi vissza. Ha Isten elhív valakit, ő soha nem vonja vissza ezt az elhívást. És végül, ami valójában ezeknek a fejezeteknek az összefoglalása: Mert tőle, vagyis Istentől, és általa és érte van minden. Minden Istennel kezdődik, ő tart fenn mindent, és minden Istenben ér véget.

Most nézzük meg egy kicsit részletesebben ezeknek a fejezeteknek az áttekintését. Ha követni akarod a vázlatot, most a 8. oldalon tartunk. Nem tudom, mennyire gyorsan jutottunk el a 8. oldalig, de most itt tartunk. Most csak a 9., 10. és 11. résszel foglalkozunk. A teológusok és a prédikátorok gyakran visszalépésként vagy zárójelbe tett szakaszként hivatkoznak ezekre a fejezetekre, mivel ez a szakasz kizárólag Izraellel foglalkozik, ami csak egy mellékes kérdés lehet, aminek nincs semmi jelentősége. Ezekben a fejezetekben semmi sincs, ami alátámasztaná ezt a nézetet. Ezenkívül, amint már rámutattam, pontosan a 10. rész közepén megtaláljuk Isten válaszát az emberi élet legfontosabb kérdésére: hogyan tudok üdvözülni. Ez a 10. rész kellős közepén olvasható. Egyszerűen nevetséges ennek kapcsán zárójelekről vagy visszalépésről beszélni. Én nem vagyok zsidó, mégis ezt kell mondanom: véleményem szerint, ha valaki ezeket a fejezeteket visszalépésnek vagy zárójeles résznek nevezi, az nem egyéb mint pogány előítélet. Az a mód, ahogyan Isten Izraellel bánik, és ez ezeknek a fejezeteknek a legfontosabb, ha ugyan nem az egyetlen témája, történelmi szempontból demonstrál sok létfonosságú szellemi alapelveket, amely a keresztényekre egyaránt vonatkozik. Mindez megvalósult Izrael történetében, és a feljegyzett történelem része. Itt áll a mi javunkra. Mert ugyanezek az alapelvek, Isten nem változtatott rajtuk, ugyanezek az alapelvek működnek a mi életünkben is. Ismernünk kell ezeket. Erőteljesen vonatkoznak ránk is.

Most akkor nézzük meg, mi is áll ezekben a fejezetekben, rövid részletekben szeretnék ezekkel foglalkozni. Felolvasom az igét, és magyarázatot fűzök hozzá. Olvassuk tehát a Római levél 9. részét, az 1. verstől kezdve. Tudatában kell lennünk annak, hogy a fejezetek szerinti felosztás nem része az eredeti levélnek. A fordítók osztották fel fejezetekre, azt hiszem, a 16. században, sok más dologgal együtt. Az eredeti szövegben nincsenek fejezetek, szakaszok, bekezdések. Tökéletesen megértem, mennyire fontos a felosztás, hogy a mai olvasók könnyebben tudjanak tájékozódni, de nem szabad megfélemednünk arról, hogy ez a felosztás szubjektív, és nem feltétlenül helyes, de a fordítóktól ennyi telt. Nem szabad tehát túl nagy hézagot elképzelnünk a 8. és a 9. fejezet között. Értitek? A 8. rész egy dicsőséges következtetéssel fejeződik be: semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől, amely

megjelent Krisztusban. Aztán Pál egy figyelemreméltó ellentéttel folytatja. Ezt mondja: bárcsak én szakadnék el Isten szeretetétől zsidó társaim érdekében. De Isten ezzel természetesen nem érthet egyet. Ezt mondja Pál. Meg kell értenetek, hogy Pált mindig úgy tekintették, hogy ellenségeskedik az igazi zsidókkal. Sok zsidó ember ezt mondja: Jézust el tudjuk fogadni, de Pált nem. Az egyik oka ennek az, hogy őt tekintik az antiszemitizmus forrásának. Már életében is elkeseredetten üldözték őt a zsidók, amiért elvitte az evangéliumot a pogányokhoz. A saját honfitársai úgy vélték, hogy elvett tőlük valamit, ami az ő kizárólagos tulajdonuk volt, és odaadta olyan embereknek, akiket sokkal alacsonyabbrendűeknek tekintettek saját maguknál. Ha tanulmányozzátok Pál életét az Újszövetség alapján, akkor láthatjátok, hogy ez volt a legfontosabb oka annak, amiért a saját népe üldözte őt. Pál beszédet intézett a zsidókhoz a római palota lépcsőin állva, miután megpróbálták megölni őt a templomban, az Apostolok cselekedetei 21. részében, és amikor héberül beszélt hozzájuk, figyelmesen hallgatták, egészen addig, amíg arról nem kezdett beszélni, hogy Jézus a pogányokhoz küldte őt. Ekkor kiabálni kezdtek, port szórtak a levegőbe, és ezt mondták: nem szabad neki élnie. Tehát soha ne felejtsetek el, hogy Pálnak, aki annyira szerette a saját népét, az egész szolgálata alatt hordoznia kellett ezt a terhet, hogy a zsidók bizonyos értelemben árulónak tekintették őt.

Azzal kezdi ezt a fejezetet, hogy beszél a saját népe jóléte melletti teljes elkötelezettségéről. Tudnotok kell mindennek háttéréről. *„Igazat mondom Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szent Szellem által...”* Ezt Pál nagyon komolyan vette. *„...hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelenül fájdalom van az én szívemben.”* Mi szomorúságának és fájdalmának oka? *„Mert azt kívánám, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett...”* Annyira a szívén viselte zsidó társainak helyzetét, hogy ezt mondja: inkább én vesznék el, ha Isten elfogadná őket helyettem. Igen meglepő kijelentés. Azt hiszem, összesen két férfi volt, aki valaha is így érzett, az egyik Pál, a másik Mózes. Két olyan férfi, akit Isten sokkal inkább használt, mint bárki mást, céljainak megvalósításában. Nekem ez azt mondja, ahogyan valaki a szolgálatot nevezte, hogy az az egyik feltétele annak, hogy az ember végrehajtsa Isten akaratát, hogy súlyos teherként nehezedjen rá az emberek jólétének kérdése. Tartsátok az egyik ujjatokat a Római levél 9. részénél, gyakran szükségetek lesz erre az ujjatokra, és lapozzatok Mózes 2. könyvének 32. részéhez. Ez az aranyborjú elkészítése utáni jelenet. Mózes felment a hegyre, hogy közbenjárjon Istennél a népért. 2Mózes 32, a 31. versről. *„Mózes visszatért az Úrhoz, és ezt mondta: Kérlek, ez a nép nagy bűnt követett el, mert aranyból csinált magának isteneket. De most – mondja Mózes Istennek –, bocsásd meg a bűnüket, ha pedig nem, törölj ki engem a te könyvedből, amit írtál.”* Törölj ki engem az élet könyvéből. Érdemes megfigyelni Isten válaszát. *„Az Úr így felelt Mózesnek: Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből.”* Mit gondoltok, ez még ma is érvényes? Én úgy gondolom, hogy Istennek van egy könyve. Azt hiszem, nagy hiba automatikusan azt feltételezni, hogy múltbeli erényeid miatt a neved kitörölhetetlenül ott marad Isten könyvében. A lényeg tehát az, hogy kizárólag Pál és Mózes volt az a két férfi, aki olyan erős elkötelezettséget érzett Isten népe iránt, hogy még elveszni is hajlandóak lettek volna, ha ezzel megszerezhetnék volna nekik az üdvösséget. Ez persze nem lehetséges, ezt csak egyetlen személy tehette meg, ki ő? Jézus, úgy van. Ő megtette azt, amit Mózes és Pál szeretett volna megtenni, de nem tudott.

Most térjünk vissza a Római levél 9. részéhez. 4. vers. Pál itt zsidó honfitársait jellemzi. Ezt mondja: *„...akik izraeliták...”* Szeretném, ha megfigyelnétek, hogy csaknem mindenhol, egy-két kivételtől eltekintve, ahol Pál ezekben a fejezetekben az Izrael szót használja, ezt teljesen lehetetlen az egyházra alkalmazni. Itt az egyik ilyen. Mert itt zsidó honfitársairól ír, akik

elvesztettek, és ez nagy fájdalom a számára. Aztán elmondja, mitől különleges nép a zsidók. Miért bánik velük Isten olyan különleges módon, lassan 2000 éve. Pál beszél nyolc különleges, megkülönböztető kiváltságról, amelyet Izrael élvez. Amint olvasom ezeket a verseket, kiemelem ezt a nyolc kiváltságot. A 4. verstől kezdem. „...*akik izraeliták, akiké a fiúság és a dicsőség, a szövetségek és a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek, akiké az ősatyák és akik közül származik a Krisztus test szerint.*” Emeljük ki és röviden elemezzük ezt a nyolc kiváltságot. Első: Isten a fiaivá fogadta őket. Amikor Isten közölte a fáraóval, hogy meg akarja szabadítani Izraelt, a 2Mózes 4-ben, 22. vers, ezt mondja Isten: *Izrael az én fiam, az én elsőszülöttem. Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nekem. Ha te nem akarod elengedni* – mondja Isten a fáraónak –, *akkor én megölöm a te elsőszülött fiadat.* Ez meg is történt a húsvét éjszakáján. Itt áll az, amikor Isten bejelenti: *Izrael az én fiam, az én elsőszülöttem.* Elsőszülött a nemzetek között. Aztán a második: a dicsőség. Isten látható, nyilvánvaló jelenléte, különféle formákban, felhőként, tűzként, és így tovább. A szövetségek. Minden szövetség, ami a Bibliában szerepel, Noétól kezdve, eredetileg Izraelnek lett kijelentve, a törvényadás a Sinai-hegyen, ha nem tévedek, ez a negyedik, ötödik: a templomi istentisztelet, hatodik: Isten ígéretei, amelyeket a zsidóknak tett, hetedik: akiké az ősatyák, a pátriárkák, aztán a nyolcadik: akik közül a Messiás eljött. Test szerint, emberi természete szerint Jézus zsidó volt. Aztán ezt mondja Jézusról: aki Isten mindenek felett, áldott legyen mindörökké. Ámen. Tehát Pál több helyen is kifejezetten Istennek nevezi Jézus Krisztust.

Most folytassuk a következő szakasszal, ami a 6. versnél kezdődik és a 13. versig tart. Ennek a szakasznak ezt a címet adtam: Isten választása meghatározza, hogy kik az övéi. Most Isten szuverén voltával és elhívásával foglalkozunk. Itt ez sokkal elevebben van leírva, mint a Biblia bármely más helyén. Két példát említ Izrael korai történetéből, hogy kihangsúlyozza: nem a mi döntésünk számít, hanem Isten döntése. Hadd tegyem ezt egy kicsit személyesebbé. Te nem azért vagy keresztény, mert úgy döntöttél, hogy keresztény leszel. Elsősorban azért vagy keresztény, mert Jézus kiválasztott téged. Ha Jézus nem választ ki téged, te soha nem választhattál volna. Nem tőled jött a kezdeményezés, hanem az Úrtól. Abban a kiváltságban volt részed, hogy válaszolhattál, de nem te kezdeményeztél. Ez az, amit Pál kihangsúlyoz. Ezért annyira fontosak ezek a tanítások a mai keresztények számára, mert ugyanazok az alapelvek, amelyek a zsidó nép történelmét meghatározták, hasonló módon a mi életünkben is működnek. Most nézzük meg, mit mond Pál. Elmond két olyan példát, ahol Isten választott Ábrahám leszármazottai közül, és mindkét választás bizonyos értelemben... hadd mondjam azt, hogy természetellenes választás volt. De Isten döntése ez volt, és ez meghatározta a történelmet. Tehát ezt mondja a Róma 9:6-ban. „*De ezt nem úgy értem, mintha Isten ígéje erejét veszítette volna...*” az az ige, amit Izraelnek mondott. Azt mondhatnánk, hogy Izrael kudarcot vallott. Ez bizonyos értelemben igaz, de nem egészen, de Isten ígéje nem vallott kudarcot, hanem elérte a célját. Aztán ezt mondja: „*Mert nem tartoznak mind Izraelhez, akik Izraelből származnak.*”

Ezt feltétlenül meg kell értenünk. Azt mondja, hogy azok közül, akik természet szerint zsidók, Isten nem fogad el mindenkit zsidónak. Ez itt az „Izrael” szó kivételes használata. Foglalkoznunk kell vele, mert éppen itt áll. Két esetben, itt és a következő esetben, Pál ezt mondja: Isten nem tekint mindenkit zsidónak, aki oda tartozna, hanem kiválasztotta egy részüket, és nekik adta ezt a címet. Magyarázat helyett hadd mondjak egy példát. „*És nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő utódai...*” Aztán idézi azt a szót, amelyet Isten szólt Ábrahámnak a megígért fiúról: „*Izsákról fogom elnevezni a leszármazottaidat.*” Vagy a te magodat. Tehát ezt mondja: Ábrahámnak két fia volt, Izmael és Izsák. Izmael Hágártól született, Izsák pedig Sárától. De ebben az értelemben kizárólag Izsák leszármazottai számítanak Ábrahám leszármazottainak. Tehát a kettő közül Isten kizárta az idősebbet, és a

fiatalabbat választotta. És ebben a szakaszban végig, Isten csökkenti, nem bővíti ezt a számot. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy Isten nekünk, keresztényeknek is az Izrael nevet adta. Ez még csak közel sincs ahhoz, amit Isten mondott. Isten valójában csökkenti azoknak az embereknek a számát, akikre az Izrael elnevezés vonatkozik, akiket Ábrahám leszármazottainak tekint. Azokat, akik ebben az értelemben Izmael leszármazottai, kirekesztette, és kizárólag Izsák leszármazottait fogadja el. Értitek? Remélem, igen. De nem itt van a történet vége, mivel jön a következő generáció, jön Izsák felesége, Rebeka, aki terhes lett egy ikerpárral, akik harcoltak egymással a méhében, és amikor imádságban odament az Úrhoz, akkor az Úr ezt válaszolta neki: két különböző nemzet van a te méhedben. Az egyik erősebb lesz a másiknál, és az idősebb szolgál a fiatalabbnak. Ez ellentétes a Közel-Kelet megszokott hagyományaival, ahol a legidősebb fiú mindenben elsőbbséget élvez. De itt nem. Tehát Isten kétszer is kirekesztette az idősebbet, és a fiatalabbat választotta.

Itt azt látjuk, hogy Pál minden lehetőséget megragad annak kihangsúlyozására, hogy Ézsau és Jábób tettei semmit sem számítanak. Még megszületésük előtt, amikor még anyjuk méhében voltak, Isten ezt mondta: elutasítom Ézsaut és Jákóbot választom. Ez az, amit Pál itt kihangsúlyoz. A legtöbben nem vagytok hozzászokva ehhez a gondolathoz: valójában minden Isten választásától függ.

Szeretném látni az arcotokat. Tudom, hogy meg vagytok döbbenve és vitatkoznátok velem, de nem velem kell vitatkozni, hanem Istennel. Korábban már feltettem a kérdést: Megbíztok Isten döntéseiben? Elhiszitek, hogy jól választ? Igen, vagy nem? Sok ember nem bíz meg Istennel. Valamennyiünknek meg kell hoznunk ezt a személyes döntést. Nekem csaknem tizenöt évembe telt, mire ezt megértettem, de saját magamnak meg kellett tapasztalnom, hogy az ő választásai helyesek. Nem állítom, hogy Istennek minden döntésével egyetértettem, de ma már egyetértek. Ő tudja, mit tesz.

Most olvassuk el, hogy ezt meglássátok, a 8. verset. *„Vagyis nem a leszármazás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígélet gyermekei számítanak az ő utódainak.”* Nem a testi leszármazás, a természetes öröklés alapján tartozik valaki Izraelhez. Tegyétek ide az ujjatokat a Római levél 9. részéhez, és egy pillanatra lapozzatok Péter első levelének 1. fejezetéhez. 1Péter, 1. fejezet, 23. vers. Hozzánk, újjászületett keresztényekhez szólva Péter ezt mondja: *„Mint akik újjászülettetek (remélem, ez itt mindenkire igaz) újjászülettetek, nem romlandó magból, nem természetes magból, hanem romolhatatlanból, vagyis Isten élő és maradandó ígéje által.”* Mi tehát az a termékeny mag, amely Isten népévé tesz minket? Mi ez a mag? Isten ígéje. Úgy van.

Ez az alapelv visszanyúlik egészen a pátriárkák történetéig. Mert nem a természetes leszármazás határozta meg, hogy Isten kit fogad el az ő népének, hanem az, hogy ki fogadta el Isten ígéreteit. Mi is volt a mag? Isten ígéje. Tehát ahhoz, hogy valaki igazi izraelita legyen, először is Ábrahám, Izsák és Jábób leszármazottjának kellett lennie, ez volt az egyik feltétel, de ez nem volt elegendő. A tied kellett hogy legyen Isten ígéjének magja, amelyet szíveddel hittel el kellett fogadnod. Csak így tarthat az ember valóban Isten kiválasztott népéhez.

Most térjünk vissza a Római levél 9. részéhez. Olvassátok velem ismét a 8. verset. *„Vagyis nem a leszármazás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígélet gyermekei számítanak az ő utódainak.”* Az ígélet Isten ígéje. Ez az ígélet ígéje. „Mert az ígélet szava ez: Abban az időben visszajövök, és fia lesz Sárának.” Ez tehát az első példa arra, hogy az ige a termékeny mag. Csak azok számítanak Ábrahám leszármazottainak, csak azok számítanak Isten népének, akik szívükben hittel

elfogadták Isten ígérését. Ettől lesz valaki valóban Isten népe. Aztán nézzük meg a második példát, ami még ennél is figyelemreméltóbb, 10. vers, „*De nemcsak ezt az esetet lehet említeni, hanem még inkább Rebeka esetét, aki egytől fogant, a mi atyánktól, Izsáktól. Még ugyanis meg sem születtek a gyermekei, és nem tettek semmi jót vagy rosszat, de hogy az Istennek kiválasztáson alapuló elhatározása érvényesüljön, ne a cselekedetek alapján, hanem az elhívó akarata szerint, megmondott Rebekának, hogy 'a nagyobbik szolgálni fog a kisebbiknek'.*” Ézsau szolgálni fogja Jákóbot. Figyeljétek meg, hogy Pál a nyelv minden lehetőségét megragadja annak kihangsúlyozására, hogy Isten választásának van döntő jelentősége. Azt kell mondanom, hogy ezt az igazságot nagyon nehezen tudják elfogadni a mai nyugati civilizációban élő keresztények. Mert a mai civilizációban mindent átítatott a humanista szemlélet. Az egyházat is sokkal jobban átítatta, mint azt a legtöbben látják. Sokan így gondolkodnak: Isten, ha ezt megteszed, akkor majd számolok veled. De Isten senkinek sem tartozik számadással a cselekedeteiért. Emlékeztek, mit jelent a szuverenitás? Isten azt tesz, amit akar, amikor akarja, ahogyan akarja, és senkinek nem kéri ki az engedélyét.

Isten, hogy szemléltesse az ő hatalmát, vette ezt az ikerpárt, egy asszony méhében, akik ugyanattól az apától származtak, és mielőtt megszülettek, mielőtt lehetőségük lett volna arra, hogy bármi jót vagy rosszat tegyenek, Isten kiválasztotta az egyiket, a fiatalabb Jákóbot, és az idősebbet elutasította. Érdekes, de elmondhatom, hogy ha figyelemmel követjük az életük egy szakaszát, a mai normák szerint Ézsau volt a jó fiú, és Jákób volt a rossz. Tudjátok, mit jelent a neve? Sarok, mert megfogta a bátyja sarkát. (Az angol nyelvben a „heel” szó ellenszenves embert és sarkot is jelent.) Pusztán véletlen, hogy a mai szleng ezt ilyen pontosan kifejezi. A mai normák szerint Ézsau senkinek sem ártott, Jákób viszont, nos, az ő cselekedetei rendkívül visszások voltak. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy Isten a választásával igazolta Jákób tetteit, hanem azt, hogy Isten nem azokat választja ki, akiket mi választanánk. Ezért választott ki minket is. Hadd mondjam el, hogy én Isten helyében soha nem választottam volna ki saját magamat. Amikor körülbelül hat évet távol töltöttem az Oxfordi Egyetemtől, és közben újjászülettem a Brit Hadseregben, aztán amikor visszamentem, hogy elmondjam néhány volt társamnak, hogy mi történt velem, ezt mondták: mindenkire gondoltunk volna, csak rád nem. Nem hitték el, hogy ez velem is megtörténhet. Nagyon boldog vagyok, amiért nem az övék volt a választás lehetősége. És annak is örülök, hogy nem nekem kellett választanom, mert én Isten helyében soha nem kockáztattam volna meg azt, hogy kiválasztom saját magamat. Ezért megismétlem a kérdést: Megbízol Istenben, hogy jól választ? Valószínűleg azért vagy itt, mert Isten kiválasztott téged. De az a helyzet, hogy saját magunkkal kapcsolatban hajlandóak vagyunk elhinni, hogy Isten jól választott, na de mások... Én biztos nem választottam volna ki őket.

Akkor folytassuk. A 13. versnél tartunk. „*Úgy, ahogyan meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.*” Ez az utolsó ószövetségi prófétától, Malakiástól származó idézet. Így kezdődik Malakiás könyve. Isten ezt mondja Izraelnek: Szerettelek téged, Ézsaut viszont gyűlöltem. Ezen is érdemes egy kicsit eltűnődni. Isten vajon gyűlölködő, vagy szeretetteljes természetű? Valójában csak az tud szeretni, aki gyűlölni is tud. A Biblia ezt mondja: ti, akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt. A szeretet képessége meghatározza a gyűlölet képességét is. Biztosnak kell lennetek abban, hogy a megfelelő dolgokat szeretitek és a rossz dolgokat gyűlölitek. A lényeg az, hogy Isten bizonyos értelemben képes gyűlölni.

Most egy nehéz, de nélkülözhetetlen területre lépünk, mert csak akkor érthetitek meg ezeket a fejezeteket, ha valamit tisztázunk. Ez pedig a következő: az Újszövetség kiket nevez Izraelnek? Ezt azért mondom, mert manapság széles körben elterjedt az a tanítás, amely szerint Izrael ma már nem Izrael, hanem az egyház vette át a helyét. Aligha lehet itt olyan

ember, aki még nem találkozott ezzel a tanítással. Hadd mondjam el, hogy számomra az Újszövetség a legnagyobb tekintély Isten ígérése. Először volt az Ószövetség, aztán jött az Újszövetség. Azóta lehetnek egyházi tradíciók, különféle teológiák, sok különféle vélemény, de számomra a legnagyobb, legvégső tekintély, a döntő tényező az, amit az Újszövetség mond. Nem vagyok ellensége az egyházi tradícióknak, ha azok igéiek. Még hasznosak is lehetnek. De ha ellentétben állnak az ígérellel, akkor én ezeket nem fogadom el.

Ezért szembe kell néznünk azzal a kérdéssel, hogy kit nevez az Újszövetség Izraelnek. Vajon az Újszövetség visszavonta ezt a címet a történelmi Izraeltól, a zsidó néptől, és vajon az Újszövetség most az egyházat nevezi Izraelnek? Én úgy gondolom, hogy két választ lehet adni erre a kérdésre. Az egyik helyes, a másik téves. A legtöbb ember számára a cselekedetek jelentik a problémát. Nagyon sokan elfogadják a vallást mint a könnyebb utat, és valaki másnak a következtetései szerint élnek, és nem keresik meg saját maguk az igazságot. Bizonyára ismeritek az „előítélet” kifejezés meghatározását: ne akarj engem megzavarni a tényekkel, én már döntöttem. De én minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy megzavarjalak titeket a tényekkel. Minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy szembeállítsalak titeket a Bibliával, és alapvetően az Újszövetség objektív kijelentéseivel.

Ennek érdekében végigmegyünk az egész Újszövetségen, és megvizsgálunk minden olyan igeszakaszt, ahol az „Izrael” vagy „izraelita” kifejezés szerepel. A kedvetekért felsoroltam ezeket a vázlatunk függelékében, a 36. oldaltól kezdve. Arra nincs időnk, hogy mindegyik szakasz mellett elidőzzünk, de ott vannak felsorolva, és a saját időtökben ellenőrizhetitek, amit mondok, ha van hozzá kedvetek, és eldönthetitek, hogy Prince testvér igazat mondott-e, vagy tévedett. Én most csak összefoglalom a lényegét. Az „Izrael” vagy „izraelita” kifejezés, ezek felcserélhetők egymással, 74 alkalommal szerepel az Újszövetségben. A legjobb tudomásom szerint 70 alkalommal olyan módon szerepel, hogy ez nem alkalmazható az egyházra. A helyzet az, hogy sok helyen olyan értelemben szerepel, hogy megkülönbözteti Izraelt az egyháztól. Tisztában vagyok azzal, hogy egy tradícióval állunk szemben, amelyet nehéz figyelmen kívül hagyni. Emlékszem, amikor elkezdtem tanulmányozni a Bibliát, az 1611. évi King James verziót olvastam, ami csodálatos, és nagyon szeretem, de ez a bibliafordítás sok olyasmit tartalmaz, ami nincs benne a Bibliában. Van benne sok fejcím, ami nem része a Bibliának, hanem utólag szúrták be. Végigolvastam Isten Izraelnek tett ígéreteit Ésaiás prófétánál, és a fejcím így hangzott: Isten kegyelmi ígéretei az egyháznak. Ezt tudat alatti befolyásolásnak nevezik. Agymosáson mentem keresztül, anélkül hogy tudtam volna, mi történik. Sokaknak, akik hasonló háttérből származtok, fel kell készülnötök arra, hogy figyelmen kívül hagyjátok azt, amit hosszú időn keresztül tanítottak nektek. Tehát 74 helyen szerepel az Újszövetségben, és ebből 70 helyen, ahogyan én látom, és ellenőrizhetitek, amit mondok, remélem, megteszitek, a 74 hivatkozásból 70 semmiképpen sem alkalmazható az egyházra. Marad 5%, ami alkalmazható. A fordítás vagy a tolmácsolás során, ha egy adott használat alig 5%-ban fordul elő, akkor nagyon erőteljes külső ervek kellene ennek a használatnak az elfogadásához. Értitek, mit mondok? Ebből a 70 igehelyből 9 közvetlen ószövetségi idézet, és mindegyik helyen Izrael pontosan ugyanabban az értelemben szerepel az Újszövetségben, mint az eredeti helyen. Maradt tehát körülbelül négy, amelyet más módon is lehet értelmezni. Azt mondtam, hogy lehet, de szerintem egyiket sem szabad másként értelmezni. Más szavakkal: kategorikusan kijelentem, nem hiszem, hogy az Izrael kifejezés egyszor is az egyház címeként szerepelne az Újszövetségben.

Biztosan vannak itt olyanok, akik korábban még soha nem hallották ezt a megállapítást. De nem akarom, hogy azért fogadjátok el, mert én mondom. De javaslok, hogy nézzetek utána. Lehetővé tettem a számotokra, hogy ezt minimális erőfeszítéssel megtegyétek, mert

felsoroltam minden egyes helyet. Ahol ezek a szakaszok vagy ószövetségi idézetek előfordulnak, megjelöltem csillaggal. És ha fennáll a lehetősége annak, hogy másképpen értelmezzünk egy szakaszt, oda kérdőjelet tettem. Ne engedjétek meg, hogy az én gondolkodásom befolyásoljon titeket.

Van két igeszakasz, az egyiket már elolvastuk. Lapozzunk vissza a Római levél 9. részéhez. Pál ezt mondja, 6. vers: *„Mert nem tartoznak mind Izraelhez, akik Izraeltől származnak.”* Szeretném kihangsúlyozni: Mert nem tartoznak mind Izraelhez, akik Izraeltől származnak. Nem olyan emberekről beszél, akik nem Izraeltől származnak. Amint már rámutattam, vannak, akik Izraeltől származnak, de Isten nem fogadja el őket saját népeként. Nem kiterjeszti, hanem korlátozza az Izrael szó használatát. Értitek? Hadd ismételjem meg: Nem kiterjeszti, hanem csökkenti az Izrael szó használatát. Ezt mondja: vannak emberek, akiket izraelitáknak neveznek, de valójában nem felelnek meg a feltételeknek. De ez egy nagyon ritka használat. Nem a normál, megszokott használat. Aztán a Galácia 6-ban, a 16. versben. Galácia 6:16, van itt egy kifejezés, ami szerintem sok embert megtévesztett. 15. és 16. vers. *„Mert a Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem számít, sem a körülmetéletlenség; hanem csak az új teremtés. Békesség és irgalmasság mindazoknak, akik e szabály szerint élnek, és az Isten Izraelének.”* Szerepel itt az „Isten Izraele” kifejezés. Ma a legtöbb ember a világ angol nyelvű részében úgy értelmezi az „Isten Izraele” kifejezést, mint amely az egyházra vonatkozik. Szerintem ez tévedés. Szerintem Pál itt két külön embercsoportról beszél. Beszél a pogányokról, akik kapcsolatra léptek Istennel azáltal, hogy új teremtéssé váltak, olyan pogányokról, akiknek korábban semmi közük nem volt Istenhez, aztán beszél Izraelről, amelynek legalább 15 évszázados történelme volt, és akik beteljesítették kapcsolatukat a Messiással, és ilyen módon Isten Izraelévé váltak. Ebben az értelemben Pál az Izrael kifejezést kizárólag azokra az izraelitákra vagy zsidó emberekre vonatkoztatja, akik nemcsak születésük szerint izraeliták, hanem elfogadták Isten ígéje ígéretének magját és átértékelték az újjászületést Krisztusban. Ez nem az Izrael kifejezés megszokott használat, hanem Pál itt, a Galácia 6:16-ban az „Isten Izraele” kifejezést azokra alkalmazza, akik természetes származásuk szerint is izraeliták, és akik elfogadták a Messiásra vonatkozó ígéretet, és hitük által elismerték, hogy Jézus a Messiás. A különbség ott van, hogy a pogányok felszántatlan területet jelentenek. Isten soha nem foglalkozott velük ilyen módon. Amikor tehát új teremtéssé lettek, akkor egyszerűen átléptek a régiből az újba, míg Izraellel, a zsidó emberekkel Isten 14 vagy 15 évszázadon keresztül foglalkozott, és nekik már volt valamiféle kapcsolatuk Istennel, amelyet csak be kellett teljesíteni azzal, hogy elfogadják a Messiást. Tudjátok, az Ésaías 43:21-ben, Ésaías 43:21, amikor Izraelről beszél, az Úr ezt mondja: *„Ez a nép, amelyet magamnak formáltam, hirdetni fogja dicséretemet.”* A „formál” szó az öntőformára vonatkozik, amelyben edényeket készítettek. Isten 15 évszázadon keresztül formálta Izraelt egy öntőformában. Kifejezetten saját maga számára készítette őket. De formáltatásukat be kellett teljesíteniük a Messiás elismerésével. Ugyanakkor ha nem voltak hajlandók elismerni a Messiást, amint Pál mondja a Római levél 11. részében, kitörttek.

Aztán a Római levél 15. részében, egy kicsit előreszaladunk a Római levélben, Róma 15., 8. és 9. vers, Pál ezt mondja: *„Mert mondom: Krisztus a körülmetélkedés, vagyis a zsidó nép szolgájává lett, az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyáknak adott ígéretet.”* Nem valami új dologról van itt szó, már sok évszázada az övék volt az ígéret. Jézus az ő szolgájuk lett, hogy megerősítse azokat az ígéreteket, amelyeket már ismertek és amelyeknek beteljesülését várták. Aztán Pál így folytatja a következő versben, 9. vers: *„A pogányok pedig irgalmáért dicsőítsék az Istent...”* Remélem, látjátok a különbséget. A zsidók nagyon sok ígéretet kaptak, amelyeknek csak be kellett teljesülniük. A pogányok nem kaptak ilyen ígéreteket, nem támaszkodhattak Isten hűségére, hogy majd beteljesíti az ígéreteit. Ők csak

Isten irgalmára számíthattak. Látjátok a különbséget? Ezért van különbség azok között, akik minden háttér nélkül válnak új teremtéssé, szellemi értelemben, és azok között, akik azért váltak teljessé, mert korábban már megkapták az ígéreteket.

Nem tudunk többet foglalkozni ezzel a kérdéssel, nem tudom, elértem-e a célokat, de legalább bepillantást adhattam nektek ebbe a kérdésbe. Van még egy szakasz, amelyet meg kell vizsgálnunk, a Római levél 2. részében, 28. és 29. vers. Ez a szakasz a valódi zsidókról beszél, és ez is rendkívül ellentmondásos. Elolvastam egy keresztény teológus cikkét, amely azt állította, hogy mindenki zsidó. Én ezt gondoltam: ki az, aki ezt elhiszi? De ő elhitte. Erre a szakaszra alapozta az állításait. Róma 2:28-29. *„Mert nem az részesül dicséretben, aki külsőleg zsidó, aki testén külsőleg körül van metélve, hanem az részesül dicséretben – mégpedig nem emberektől, hanem Istentől –, aki belsejében zsidó, aki nem betű szerint, hanem szívében a Szellem által van körülmetélve.”* Itt sem kiterjeszti a „zsidó” kifejezés használatát, hanem korlátozza a szó használatát. Pál ezt mondja: nem elég csak külsőleg zsidónak lenni, a természetes leszármazás szerint, és testileg körülmetélkedni. Ez nem elég, a szívben kell körülmetélkedni, belül kell valaminek történnie, ami elnyeri Isten dicséretét. Tehát itt is korlátozza, nem kiterjeszti a szó használatát. Egyetértetek ezzel? Remélem, igen. Vannak, akiknek ezt előbb végig kell gondolniuk. Évekkel ezelőtt egyszer erről tanítottam, és a következő istentiszteleten felállt egy fiatal ember, és ezt mondta: ma hajnalban 5 órakor megértettem. Váratlanul megértettem, miről beszélsz. Jézus mutatta meg ehhez a mintát, a János evangéliuma 1. részében, a 47. versben: *„Amikor Jézus látta, hogy Nátánáel közeledik felé, ezt mondta róla: Íme, egy igazán izraelita, akiben nincsen álnokság.”* Nátánáel egy igazi izraelita volt, mert nem egyszerűen a természetes leszármazás alapján volt izraelita, hanem szívének belső hozzáállása szerint, amit Isten elvár. Értitek? Tehát az Isten Izraele, vagy az igazi izraelita nem lehet egy pogány, aki megtér Krisztushoz, hanem egy olyan zsidó, vagy izraelita, aki a saját háttéréből, Isten ígéreteinek sok évszázados múltjából vált tökéletessé.

Remélem, ennek alapján érthető. Nézzünk meg még egy példát, gyorsan, 1Korinthus 10:18. Bizonyos értelemben saját magam ellen dolgozom, mert a legbonyolultabb igehelyeket veszem elő, nem pedig az egyértelmű igeszakaszokat, amelyeket csak egyféleképpen lehet értelmezni. 1Korinthus 10:18. Pál ezt mondja: *„Nézzétek meg Izrael népét! Akik az áldozatokat eszik, nincsenek-e közösségben az oltárral?”* Itt van egy gyönyörű példa az előítéletekre, az önkéntelen előítéletekre, amelyek a fordítókat jellemzik. Mert nálam a margón van egy ki magyarázat. *„Nézzétek meg a test szerinti Izraelt.”* Ezt fordították úgy, hogy *„nézzétek meg Izrael népét”*. De ez a fordítás nem pontos. Hadd mutassak rá arra, hogy ezt a könyvet nem az fordította, mint a Római levelet. Értitek, miről beszél Pál, amikor ezt mondja: nézzétek meg a test szerinti Izraelt? Nézzétek meg azokat, akik kizárólag a természetes leszármazás alapján izraeliták, de nem teljesítik a belső feltételeket. Azért nem, mert belementek a bálványimádásba. Tehát vannak olyan izraeliták, akik csak természetes származásuk alapján izraeliták, de Isten őket biztosan nem fogadja el szívük állapota miatt.

Azt hiszem, itt be kell fejeznünk, mert a következő kérdés vizsgálata túl sokáig tartana. Tehát hadd mutassak rá arra, amit mondani akarok: az Újszövetségben az „Izrael” kifejezés általában pontosan ugyanazt jelenti, mint az Ószövetségben. De van néhány, 2 vagy 3 olyan szakasz, ahol Pál korlátozó értelemben használja ezt a kifejezést, és olyan emberekre vonatkoztatja, akik megfelelnek két feltételnek. Az első: izraeliták természetes leszármazásuk szerint. Második: megfelelnek a belső feltételeknek a szívükben, amelyet Isten keres annak érdekében, hogy valóban a saját népévé tegye őket.

További tanulmányozás céljából javasoljuk még a „Felszabadító igazság Izrael és az egyház számára” és az „Utolsó szó a Közel-Kelet számára” című tanításokat. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.